

Výkrik

Luk a Bea najprv nechceli veriť tomu, čo Patrik hovorí. Ale potom sa sami presvedčili a prekvapene pustili dolu ďalekohľad.

„Človeče, máš pravdu!“ Bea nechápavo triasla hlavou. „Mali by sme to ohlásiť pobrežnej hliadke.“

„Tá druhá osoba v člne však nepôsobí nijako rozrušene,“ konštatoval Luk.

„Vražda!“ zašepkal Patrik.

„Hlúposť!“ zafučala Bea. „V tejto zabudnutej diere nikto nezabije ani muchu.“

„Možno... možno tá druhá osoba z člna pláva vo vode a my ju odtiaľto už nevidíme,“ domnieval sa Luk.

Bea súhlasne prikývla. „No jasné. Tak to môže byť. Už znovu sa snažíme všade vidieť mátohy.“

Z útesu sa ozvalo hlasné škripanie. Zhora pršali nadol kamene. Traja kamaráti sa preľaknuto otočili. Luk vreckovou baterkou zasvietil do tmy.

„Ak si to ty, Silvia, tak sa stiahni!“ volala hlasno Bea.

Jej hlas sa odrážal od skál. Odpoveď však neprišla.

„Čo je to tam?“ opýtal sa Patrik a ukázal na bielu osvetlenú budovu na útesoch. Nachádzala sa vpravo od kamenných schodov, mala plochú strechu a bola natiahnutá do dĺžky.

„Tam býva ten milionár,“ spomenul si Luk. „Bea, tvoja mama nám o ňom rozprávala.“

„Máš pravdu. Tuším sa volá Elström alebo tak nejako. V dedine ho majú všetci veľmi radi. Je veľký dobrodinec, daroval kopec peňazí na novú školu a super je, že dal vybudovať ten obrovský tobogan,“ prisvedčila Bea.

„Ten musíme ráno konečne vyskúšať,“ povedal Patrik. „Zajtra bude určite dosť teplo.“ Uplynulé dni boli chladné a upršané.

„Pozrite!“ zvolala Bea. „Záblesky z vily.“

Chlapci pozreli k domu pána Elströma a ešte stihli zazrieť ostré svetlo, ktoré však okamžite zhaslo.

V mori vyskočila ryba a tmou sa niesol hlasný